

γλυκοξινοπιπιλάτος ἐπίθ. Κάμπ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ξ ι ν ο ς καὶ π ι π ι λ ᾶ τ ο ς.

Ὁ κατὰ τὸν λειχασμὸν γλυκεῖαν ἄμα καὶ ὄξινον γεῦσιν παρέχων: Αἰνιγμ.

Μαῦρες κόρες καζουνᾶτες | ἄτριχες καὶ μαγουλᾶτες,
γλυκοξινοπιπιλάτες

(οἱ σπόροι τοῦ καρπουζιοῦ).

γλυκόξινος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. γλυκόξ'ινους Μακεδ.

(Γήλοφ. Δασοχώρ. Πεντάλοφ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκόξινη Τσακων. (Χαβουτσ.)

Τὸ Βυζαντ. ἐπίθ. γ λ υ κ ὀ ξ ι ν ο ς. Βλ. M. Vasmer, Byzant. gespräch., 25. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ὁ οἶνος γλυκὺς ἄμα καὶ ὄξινος τὴν γεῦσιν, ὁ ὑπόξινος ἐνθ' ἄν.: Γλυκόξινα φρούτα. Γλυκόξινο πιοτὸ - κρασί - σταφύλι - φρούτο σύνθηθ. Γλυκόξινα σῦκα (ποικιλία σύκων) Κάσ. Ρόδ. Γλυκόξινη ρογδιὰ (ποικιλία ροδιᾶς) Κύπρ. Τὰ γλυκόξινα πορτοκάλια εἶναι τὰ καλύτερα Πελοπν. (Γαργαλ.) Γλυκόξινός 'ναι, δὲ μ' ἀρέσει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὰ πομολόγκα ὁμως ἐν' ὁμορφα, ἐν' στροντζυλά τζι ἐν' πιὸ γλυκόξινα (πομολόγκα = τομάτες) Κύπρ. (Κυθρ.) β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ εὐπροσήγορος, ὁ δύσκολος, ψυχρὸς Κύπρ.: Εἶντα γλυκόξινος ἐνι ἐτοῦτος ὁ ἄδρωπος 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., ὁ οἶνος ὁ ὁποῖος προσφέρεται ὑπὸ τοῦ ἱερέως εἰς τοὺς νεονύμφους καὶ τὸν παρὰ νύμφον κατὰ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου Κάμπ. (Ἑλυμπ.)

γλυκοξύπνημα τό, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐσ. ξ ὑ π ν η μ α.

Τὸ γλυκὺ, εὐχάριστον ξύπνημα.

γλυκοξύπνητος ἐπίθ. Φ. Πολίτ. εἰς Ἀνθολ. Η.

Ἀποστολίδ., 359.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. ξ υ π ν η τ ὀ ς.

Ὁ ἐκ τοῦ ὕπνου εὐχαρίστως, γλυκέως ἐγερθεὶς: Ποιήμ.

Τῇ χρυσῇ πόρτα τῆς αὐγῆς τάγματα οὐράνια ἀνοίγουν
κ' ἡ πλάση γλυκοξύπνητη χαμογελᾷ 'ς τὸν Πλάστη.

γλυκοξυπνῶ Ἦπ. (Πάργ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.

Δίβρ.)— Α. Προβελ., Ποιήμ., 1.31.292 Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή, 27 καὶ 153 Σ. Πασαγιάνν. Ἀντίλ., 7 Ι. Πολέμ., Κεϊμήλ., 67. Σπασμ. μάρμ., 26 γλυκοξυπνῶν Πελοπν. (Γαργαλ.) γλυκοξυπνῶ Θράκ. (Κασταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. ξ υ π ν ῶ.

Ἀμτβ., ἐξυπνῶ μὲ εὐχάριστον αἴσθημα καὶ μετβ., ἐξυπνῶ τινὰ κατὰ τρόπον εὐχάριστον, οἶνει γλυκὺν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Νὰ πάγω 'ς τὴν ἀγάπη μου νὰ τὴν γλυκοξυπνήσω Ἦπ. (Πάργ.)

Νὰ τὸ ξυπνήσω μὲ κρασί, φοβοῦμαι μὴ μεθύσῃ·

νὰ τὸ ξυπνήσω μὲ φιλή, νὰ γλυκοξυπνήσῃ

Θράκ. (Κασταν.) || Ποιήμ.

Γλυκοξυπνᾷ τὴ ρήγισσα μὲ χάδια καὶ μὲ δῶρα,

μὲ χέρια χρυσοδάχτυλα

Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν., 67.

Μέσ' 'ς τὰ ρομάνια τὰ πικρὰ|βοσκόπουλο μὲ τὴ φλογέρα
τὴν ἐρημιὰ γλυκοξυπνᾷ

Α. Προβελ., ἐνθ' ἄν., 31.

Ἦ τὸ πανηγύρι τὸ πανεύοισμο ἀπ' τὰ σπάρτα

μὲ τὴν γλυκεῖαν ἀνατολὴ γλυκοξυπνῶντας

νὰ τρέξω βούλομαι κ' ἐγὼ 'ς τὸ πανηγύρι

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν., 27.

γλυκοπαιχνιδάκι τό, Ἦπ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α ι γ ν ι δ ᾶ κ ι.

Εὐάρεστος, οἶνει γλυκεῖα θωπεῖα ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κλέφτοντας καὶ κᾶνα φιλή καὶ γλυκοπαιχνιδάκι

Ἦπ.

γλυκοπαίζω Σ. Πασαγιάνν., Ἀντίλ., 35.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π α ἰ ῖ ω.

Παίζω μετὰ γλυκύτητος, μετὰ δεξιοτεχνίας μουσικὸν ὄργανον: Ποιήμ.

Ἐνα κοπάδι πρόβατα γεμμένο κάνει στάλο

κι ὁ νιὸς βοσκὸς τοὺς ξαπλωτὸς φλογέρα γλυκοπαίζει.

γλυκοπαρασταίνω Ν. Ἐστ. 15 (1934), 1087.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π α ρ α σ τ α ἰ ν ω.

Ἐμφανίζω τι κατὰ τρόπον τερπνόν, εὐχάριστον, οἶνει γλυκύν: Γιατί νὰ εἶσαι τόσο σκληρὸς, Γουλιέλμο, καὶ νὰ μοῦ γλυκοπαρασταίνῃς μιὰ εὐτυχία πὺν ἐγὼ πρέπει νὰ τὴν ἀπαρηθῶ;

γλυκοπαρηγορία ἡ, Κορ., Ἀτ., 2.92 γλυκοπαρηγορία Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α ρ η γ ο ρ ῖ α.

Ὁ τύπος γ λ υ κ ο π α ρ η γ ο ρ ῖ ᾶ καὶ εἰς Σχολ. 301 (ἐκδ. Wagner, σ. 74) «φῶς μου, ψυχὴ μου, ὁμμάτια μου, γλυκοπαρηγορίᾳ μου».

Ἦ γ λ υ κ ε ἰ ᾶ, ἡ μετὰ συμπαθείας γινομένη παρηγορία ἐνθ' ἄν.

γλυκοπατάτα ἡ, κοιν. γλυκουπατάτα πολλὰχ. βορ. ἰδιωμ. γλυκοπατάκα Πελοπν. (Γαργαλ.) γλῦκοπατάκα Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α τ ᾶ τ α.

Τὸ φυτὸν Βατάτα ἡ ἐδώδιμος (Batata edulis) τῆς οἰκογ. τῶν Περιελλοκαυλωδῶν (Convolvulaceae) τοῦ ὁποῖου οἱ ἄμυλοῦχοι κόνδυλοι εἶναι γλυκόχυμοι κοιν.: Ἀγόρασα δομάτες καὶ γλυκοπατάτες Μῆλ. Ἦ ρίζα τοῦ ἀσπίδελα εἶναι σὰ δὴ γλυκοπατάτα (ἀσπίδελας = ἀσφόδελος) Σῦρ. Ἦ γλῦκοπατάκα δὲν ἔχει τὴν νοστιμάδα τῆς ἀλλήνης πατάκας Πελοπν. (Ξεχώρ.)

γλυκοπάτι τό, Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο π α τ ῶ. Ἦ λ. καὶ εἰς χειρόγρ. τοῦ 1601.

Εἶδος σταφυλῆς καταλλήλου πρὸς οἶνοποίησιν.

γλυκοπατσᾶς ὁ, ἐνιαχ. γλυκουπατσᾶς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὀ ς καὶ τοῦ οὐσ. π α τ σ ᾶ ς.

1) Εἶδος γλυκογεύστου φαγητοῦ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ βρασμένα μικρὰ τεμάχια στομάχου αἰγοπροβάτων ἢ καὶ βοοειδῶν ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ., τὸ ὑπερβολικὰ γλυκίζον φαγητὸν ἢ ρόφημα Σάμ.: Πουλὸ ζάχαρ' ἔρριξες 'ς τοῦ γάλα, γλυκουπατσᾶ τό 'καμῖς. Τί γλυκουπατσᾶς εἶναι αὐτὸ τοῦ φαί; Ρίξ' τ' λίον ἀλάτ'!

γλυκοπατῶ Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Σέλιν. κ.ά.) Κύπρ.

Κωνπλ. Νίσυρ. — Α. Ἐφταλ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 89 Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 110 γλυκουπατῶ Θράκ. (Αἰν.)

